

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudkýň JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Aleny Šiškovéj na neverejnom zasadnutí konanom 28. júna 2017 v Bratislave v trestnej veci odsúdeného **M. K.**, pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iný trestný čin, prerokoval sťažnosť odsúdeného M. K. podanú proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-4Nt/3/2016, z 26. apríla 2017, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného M. K. **z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým uznesením rozhodol špecializovaný trestný súd tak, že podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol návrh odsúdeného M. K. na povolenie obnovy konania vo veci vedenej na Špecializovanom trestnom súde, pracovisko Banská Bystrica pod sp. zn. BB-3T/4/2013, pretože nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného zákona. Svoje uznesenie odôvodnil v podstate nasledovne: „Odsúdený M. K. nepredložil súdu žiadne nové dôkazy ani nové skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé byť podkladom pre rozhodnutie o povolení obnovy konania. Pokiaľ súd preštudoval v intenciách vyššie uvedeného písomný návrh ods. M. K. adresovaný súdu dňa 12.09.2016 a doplnený ods. K. 10.01.2017, na ktorých návrhoch odsúdený na verejnom zasadnutí zotrval, tak v tomto smere musí súd konštatovať, že v jeho písomnom podaní neboli zistené žiadne nové skutočnosti ani žiadne nové dôkazy, ktoré by boli súdu skôr neznáme a ktoré by boli prezentované ako nové. V tomto smere treba uviesť, že v týchto podaniach ods. K. sa vyjadruje k samotnému obchodovaniu s webhostingovými kartami, poukazuje ako sa k nim dostal, ako s nimi začal obchodovať ako výhradný zástupca pre Českú republiku, a ako v tomto smere spolupracoval s B.. Ďalej poukazuje na to, že sa snažil zabezpečiť pre takýto obchod zázemie, tzn. pripravil tím IT

odborníkov, obchodníkov, zabezpečoval priestory a podobne. Vyjadruje sa tiež k tomu ako ho B. so Z. oklamal a poukazuje pritom na rozsudky súdov v Českej republike. Súd musí konštatovať, že ods. M. K. takto ozrejmoval svoje podnikanie už v pôvodnom konaní BB-3T/4/2013, a to konkrétne na hlavnom pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 22.05.2013. Podľa názoru súdu ide v podstate o jeho obranu, ktorú zaujal od počiatku svojho trestného stíhania a zo samotných týchto podaní vôbec nevyplýva, že by navrhol nejaký nový dôkaz, resp. že by sa objavila iná nová skutočnosť, ktorá by mala vplyv na iné rozhodnutie v pôvodnom konaní. Ak odsúdený ďalej prostredníctvom svojho obhajcu navrhol vypočuť svedka B. a konateľov spoločnosti J. s.r.o., A. s.r.o., D. s.r.o. a N. s.r.o., k tomu treba uviesť, že T. B. dňa 21.05.2013 uzavrel dohodu o vine a treste s prokurátorom a táto dohoda bola schválená súdom. Následne bol T. B. vypočutý na hlavnom pojednávaní konanom dňa 23.05.2013 ako svedok. Čo sa týka vypočutia konateľov uvedených spoločností, tak v pôvodnom konaní už boli vypočutí konateľka J. s.r.o. Ing. Z. B., konateľ spoločnosti A. s.r.o. J. K., a tiež bol vypočutý konateľ spoločnosti D. Mgr. Z. F. a konateľ spoločnosti N. s.r.o. B. F.. Čo sa týka konateľov prípadných ostatných spoločností, ktoré mali konať podobne ako firma D. s.r.o. tak tu súd musí konštatovať, že súd v pôvodnom konaní odmietol vykonať výsluch týchto svedkov z dôvodu, že tento dôkaz nepovažoval za podstatný pre rozhodnutie súdu. Z uvedeného je zrejmé, že všetky tieto navrhnuté dôkazy už boli predmetom posudzovania súdu v pôvodnom konaní a nejde teda o žiadne nové dôkazy, resp. o žiadne nové skutočnosti. Súd tu opäť zdôrazňuje, že nebolo jeho úlohou v konaní o obnove konania zaoberať sa, či výsluchy uvedených svedkov boli vykonané v súlade s Trestným poriadkom, či boli zamerané na všetky okolnosti prípadu, a či výsluchy svedkov boli vykonané vyčerpávajúcim spôsobom a pod. Súd sa tiež nestotožnil s návrhom odsúdeného vypracovať znalecký posudok na preverenie toho, či spoločnosti D. s.r.o. a D. s.r.o. skrátili DPH, alebo neoprávnene uplatnili nárok na vrátenie nadmerného odpočtu DPH. Obe spoločnosti v tom čase neboli platcami DPH a už súd v pôvodnom konaní konštatoval, že zahraničný subjekt si ani nadmerný odpočet u slovenských orgánov uplatňovať nemôže, čo podrobne rozviedol v odôvodnení rozsudku. Opäť teda podľa názoru súdu nejde o žiadny nový dôkaz ani o novú skutočnosť, ktorá by už prvostupňovému súdu nebola v čase rozhodovania známa. Pokiaľ odsúdený poukázal na článok z denníka MLADÁ FRONTA DNES zo dňa 27.01.2017, čo považoval za novú skutočnosť, tak súd musí konštatovať, že prvostupňový súd v žiadnom zo štádií svojho konania nepochyboval o tom, že išlo o reálne existujúci produkt, ktorý zabezpečoval služby tak, ako boli deklarované. V tomto smere prvostupňový súd konštatoval, že išlo o funkčný produkt, ale z hľadiska

hospodárskej podstaty podnikania, nešlo o funkčné obchody s týmto produktom, čo opäť bolo zo strany súdu vysvetlené v odôvodnení rozsudku. Súd taktiež odmietol návrh ods. M. K. na vypočutie svedkov M. R. zo spoločnosti H. a I. L. zo spoločnosti M., a odsúdeného B. a to preto, že ide o dôkazy, ktoré nesúvisia s trestnou vecou ods. M. K. vedenou pod sp. zn. BB-3T/4/2013. Pokiaľ ide o jeho ďalší návrh vypočuť pána T. M., tak tu súd opäť konštatuje, že tento svedok bol v pôvodnom konaní vypočutý a preto zo strany odsúdeného nejde o žiadny nový dôkaz. Taktiež súd odmietol vyhovieť návrhu odsúdeného vypočuť konateľov spoločnosti D. s.r.o. Ing. J. P. a R. K., k realnosti obchodu s webhostingovými kartami so spoločnosťou D. s.r.o. Už prvostupňový súd sa touto otázkou podrobne zaoberal, keď konštatoval, že 91 614 kusov papierových nosičov produktu typu web karta, ktoré boli distribuované v ČR muselo pochádzať zo SR a to konkrétne od dodávateľa J., s.r.o. a od dodávateľa D. s.r.o., pričom od tejto firmy boli aj presne špecifikované a túto skutočnosť nikto nespochybňoval. Možno potom zhrnúť, že návrh na povolenie obnovy konania podaný ods. M. K. neuvádzal žiadne nové skutočnosti ani dôkazy súdu skôr neznáme, preto neboli splnené podmienky na povolenie obnovy konania v súlade s ust. § 394 ods. 1 Tr. por. Z týchto dôvodov súd nepovolil obnovu konania a rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti uznesenia.“

Proti tomuto uzneseniu podal riadne a včas sťažnosť odsúdený M. K. (č. l. 86, č. l. 112 -116). V sťažnosti uviedol: „Na verejnom zasadnutí dňa 26.4.2017 som navrhol vypočuť svedkov M. R. a I. L., ktorí v pôvodnom konaní vypočutí neboli. M. R. má vedomosť o obchodovaní s mojou spoločnosťou, a preto som toho názoru, že by svojou výpoveďou mohol uviesť skutočnosti týkajúce sa toho, či som považoval obchodovanie s produktom „webkarta“ za reálne a teda **či u mňa existoval úmysel spáchať trestné činy**. V zmysle uvedeného mám za to, že výpoveď svedka M. R. je dôkazom, ktorý by sám osebe alebo v spojení s dôkazmi už skôr známymi mohol odôvodniť iné rozhodnutie o vine, eventuálne iné rozhodnutie o treste. I. L. má vedomosť o obchodovaní s mojou spoločnosťou, a preto som toho názoru, že by svojou výpoveďou mohol uviesť skutočnosti týkajúce sa toho, či som považoval obchodovanie s produktom „webkarta“ za reálne a teda **či u mňa existoval úmysel spáchať trestné činy**. V zmysle uvedeného mám za to, že výpoveď svedka I. L. je dôkazom, ktorý by sám osebe alebo v spojení s dôkazmi už skôr známymi mohol odôvodniť iné rozhodnutie o vine, eventuálne iné rozhodnutie o treste. Môj obhajca na verejnom zasadnutí dňa 26.4.2017 navrhol vypočuť svedkov Ing. J. P. a R. K.. Títo svedkovia sú konateľmi spoločnosti D., s.r.o. Jedná sa o spoločnosť, ktorá dodávala mojej

spoločnosti D. produkt „webkarta“. Títo svedkovia teda majú vedomosť o obchodovaní s týmto produktom a aj o uzatváraní obchodov so mnou, a preto mám za to, že majú vedomosť o tom, či som považoval tieto obchody za reálne, a teda **či v mojom prípade existoval úmysel spáchať trestné činy**. V zmysle uvedené mám za to, že výpovede svedkov Ing. J. P. a R. K. sú dôkazmi, ktoré by samy osebe alebo v spojení s dôkazmi už skôr známymi mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine. Považujem za potrebné poukázať na to, že vyššie uvedení svedkovia neboli v pôvodnom konaní vedenom na špecializovanom trestnom súde vypočutí a ani neboli navrhovaní ako svedkovia, teda sa jedná o dôkaz, ktorý bol konajúcemu súdu skôr neznámy. Títo svedkovia by mohli uviesť skutočnosti, ktoré sa vzťahujú na subjektívnu stránku zločinov, pre ktoré som bol uznaný vinným. **Týmito výpovedami sa preto môže preukázať, že u mňa nikdy neexistoval úmysel spáchať trestné činy**, pre ktoré som bol odsúdený. Vyššie uvedení svedkovia môžu svojimi výpovedami preukázať, že ja som nemal vedomosť o fiktívnej obchodnej činnosti, ktorej účelom malo byť uplatňovanie nadmerných odpočtov. V prípade, ak by sa výpovedami uvedených svedkov preukázalo, že **v mojom prípade nikdy neexistoval úmysel spáchať trestné činy**, neboli by naplnené všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty zločinov, pre ktoré som bol odsúdený, čo znamená, že by som nemohol byť uznaný vinným z ich spáchania a musel by som byť oslobodený spod obžaloby. Preto navrhujem, aby najvyšší súd zrušil uznesenie špecializovaného trestného súdu a rozhodol vo veci sám a to tak, že povolí obnovu konania a zároveň zruší rozsudok špecializovaného trestného súdu, č. k. BB-3T/4/2013-2421, z 3.9.2014 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5To/12/2014, z 26.2.2015.“ V doplnení sťažnosti (č. 1. 123 – 126) odsúdený opätovne rozobral skutkový stav veci, hodnotil už vykonané dôkazy, namietol „spôsob zberu“ informácií a dôkazov a vysvetlil, že v obnovenom konaní chce preukázať svoju nevinu za pomoci navrhnutých svedkov ale aj iných dôkazov, ktoré nechce teraz prezentovať pred prokurátorom, aby nebol v nevýhode.

Najvyšší súd ako súd nadriadený (§ 192 a nasl. Trestného poriadku) po preskúmaní veci zistil, že sťažnosť proti napadnutému uzneseniu je prípustná (§ 402 ods. 3 Trestného poriadku), bola podaná oprávnenou osobou (§ 186 ods. 1 Trestného poriadku) a v zákonom stanovenej lehote.

Na podklade podanej sťažnosti najvyšší súd v zmysle § 192 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Pri posudzovaní, či sú splnené podmienky na povolenie obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku, súd rozhodujúci o návrhu postupuje v dvoch na seba nadväzujúcich etapách.

V prvom rade hodnotí návrh na povolenie obnovy konania z hľadiska, či sú v ňom uvádzané také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli skôr, teda v pôvodnom konaní alebo v konaní o predchádzajúcich návrhoch na povolenie obnovy konania súdu známe.

Skutočnosťou súdu skôr neznámou sa pritom rozumie objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku alebo rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva konštatujúce porušenie základných ľudských práv alebo slobôd obvineného bez možnosti nápravy jeho negatívnych dôsledkov (§ 394 ods. 4 Trestného poriadku).

Novým dôkazom je dôkaz, ktorý nebol zahrnutý do pôvodného konania, t. j. nebol v konaní vôbec uplatnený alebo vykonaný, prípadne ak takýto dôkaz bol síce v pôvodnom konaní vykonaný, avšak po právoplatnosti rozhodnutia nadobudol nový rozmer (R 72/1980).

Po zistení, že o takéto skutočnosti alebo dôkazy ide, prichádza do úvahy hodnotenie súdu v tom smere, či by tieto mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi skôr známymi viesť k inému procesnému výsledku ako je pôvodný právoplatný rozsudok - druhá etapa. Až v prípade, ak sú kumulatívne splnené obe uvedené podmienky, súd môže povoliť obnovu konania v zmysle citovaného ustanovenia, v opačnom prípade návrh na obnovu konania zamietne pre nesplnenie zákonných predpokladov.

V druhej etape musí súd zvážiť, či nové skutočnosti alebo dôkazy majú dôkaznú opodstatnenosť a hodnotovú relevanciu na prípadné zvrátenie pôvodného rozhodnutia. S ohľadom na to je nevyhnutné, aby bol súd „zorientovaný“ v základnom konaní a náležite oboznámený ako s pôvodným konaním, tak aj s rozhodnutím, ktoré bolo jeho výsledkom. Inak by totižto nemohol náležite ustáliť: „či by tieto nové skutočnosti alebo dôkazy same osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi skôr známymi mohli viesť k inému procesnému výsledku“ (§ 394 ods. 1 Trestného poriadku).

Uvedené znamená pre súd možnosť rozhodnúť, či na verejnom zasadnutí vykoná alebo nevykoná nové dôkazy. Ak je už z povahy nových dôkazov zjavné, že ich dôkazná hodnota smeruje k okolnostiam bezpečne dokázaným (ako v tomto prípade) alebo smeruje k zisteniu hypotetických úsudkov a úvah (ako v tomto prípade), potom je aj bez vykonania navrhovaných dôkazov na verejnom zasadnutí oprávnené možné rozhodnúť o nepovolení obnovy konania a teda o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania.

Z obsahu podanej sťažnosti i zo samotného návrhu na povolenie obnovy konania vyplýva, že odsúdený sa za každú cenu snaží (viď obhajobu v konaní, obsah odvolania proti rozsudku špecializovaného trestného súdu, obsah návrhu na povolenie obnovy konania) preukázať svoju beztretnosť s ohľadom na to, že podnikal legálne, nemal vedomosť o zločineckej skupine, a hlavne: **„Ja som nemal vedomosť o fiktívnej obchodnej činnosti, ktorej účelom malo byť uplatňovanie nadmerných odpočtov, ... a teda v mojom prípade nikdy neexistoval úmysel spáchať vyššie uvedené trestné činy“**.

Odkazom na absenciu subjektívnej stránky skutkových podstát trestných činov, pre ktoré bol M. K. uznaný za vinného a odsúdený, menovaný vysvetľuje a odôvodňuje opodstatnenosť návrhu na povolenie obnovy konania.

Najvyšší súd poznamenáva, že v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania nie je súd oprávnený preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní a teda ani skúmať, či jeho konaním bola naplnená subjektívna stránka skutkovej podstaty stíhaných trestných činov.

Konanie o návrhu na povolenie obnovy konania sa v zmysle ustanovenia § 394 ods. 1 Trestného poriadku obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové alebo skôr neznáme. Za nové skutočnosti nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré možno zistiť z obsahu spisov a to ani vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal, alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa zmýlil pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotil (R 6/1997).

Odsúdený v sťažnosti poukázal na potrebu vypočutia „nových“ svedkov, ktorí: „môžu svojimi výpoveďami preukázať, že ja som nemal vedomosť o fiktívnej obchodnej činnosti, ktorej účelom malo byť uplatňovanie nadmerných odpočtov, ...títo svedkovia majú vedomosť o obchodovaní s týmto produktom a aj o uzatváraní obchodov so mnou a preto **mám za to, že majú vedomosť o tom, či som považoval tieto obchody za reálne a či v mojom prípade existuje úmysel páchať trestné činy**“.

V sťažnosti označení svedkovia (ako nové dôkazy) by teda mali podľa odsúdeného v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania vysloviť **svoj úsudok a svoje úvahy** o tom, aký mal odsúdený úmysel v konaní, pre ktoré bol odsúdený. Úsudok „nových“ svedkov, o subjektívnej stránke skutkovej podstate trestného činu páchatel'a, ktorý ho spáchal v predmetnej veci nemôže byť rozhodujúci a ani pre vec prínosný, pretože ak by vypovedali hoci aj tak, ako si to odsúdený predstavuje, nič to nezmení na záveroch špecializovaného trestného súdu a najvyššieho súdu, ktorí sa vo svojich rozsudkoch erudovane a rozsiahlo vyjadrili k naplneniu všetkých znakov skutkových podstát stíhaných trestných činov a podrobne rozobrali naplnenie aj subjektívnej stránky skutkových podstát označených trestných činov.

Preto najvyšší súd uzatvára, že špecializovaný trestný súd postupoval pri posudzovaní dôvodnosti návrhu na povolenie obnovy konania správne a v súlade so zákonom vo všetkých

fázach a nepochybil ani keď rozhodol o zamietnutí návrhu odsúdeného M. K. na povolenie obnovy konania.

So zreteľom na vyššie uvedené rozhodol najvyšší súd tak, že sťažnosť odsúdeného M. K. zamietol postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku ako nedôvodnú.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 28. júna 2017

JUDr. Martin B a r g e l, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová